

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 866/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Abrahámom, Kocel'ova 25, Bratislava, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 52 Er 3401/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12

ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej „okresný súd“ alebo „exekučný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 52 Er 3401/2014.

2. Sťažovateľka je účastníčkou exekučného konania vedeného na okresnom súde v pozícii povinného v druhom rade. Okresný súd uznesením č. k. 52 Er/3401/2014-87 zo 14. júla 2015 zamietol námietky povinného v prvom rade proti exekúcii. Sťažovateľka zastáva názor, že týmto uznesením a postupom v exekučnom konaní jej okresný súd odňal právo na súdnu ochranu, preto sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy obrátila na ústavný súd.

3. V sťažnosti sťažovateľka tvrdila, že exekučný titul je neurčitý, a teda aj nevykonateľný, pretože v ňom nie je presne stanovené, v akom rozsahu je povinná zaplatiť pokutu a trovy konania (60 eur a 15 eur), t. j. či je na splnenie tejto povinnosti zviazaná spoločne a nerozdielne spolu s povinným v prvom rade, keďže takto je vedená exekúcia. Okresný súd mal preto pochybiť už vydaním poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie na základe takéhoto exekučného titulu a znovu, keď nevyhovel námietkam proti exekúcii, ktoré podal povinný v prvom rade. Sťažovateľka ďalej namietala, že okresný súd (zrejme pri rozhodovaní o námietkach proti exekúcii povinného v prvom rade) nerozhodol o zastavení exekúcie v časti trov exekúcie, a umožnil tak súdnemu exekútorovi blokovať jej prostriedky na účte prevyšujúce sumu istiny vymáhanej v exekúcii. Posledná námietka sťažovateľky sa týkala skutočnosti, že v priebehu konania súd doručoval súdne zásielky sťažovateľke na neaktuálnu adresu, a v písomnostiach, ktoré jej adresoval, uvádzal nesprávne priezvisko ([REDACTED] pozn.). Sťažovateľka teda zhrnula, že *„všetky tu namietané materiálne dôvody predstavujú právny dôvod podania tejto sťažnosti pre porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu tým, že súd rozhodol v rozpore so svojou úradnou povinnosťou a ignoroval právo sťažovateľky na predvídateľné a ústavne akceptovateľné rozhodnutie o námietkach proti exekúcii, čím je exekútorovi umožnené pokračovať v zásahu do majetkových práv sťažovateľky, nakoľko exekučné konanie nebolo doteraz ukončené“*. V závere sťažnosti sťažovateľka uviedla, že *„k ďalším dôvodom nemá dôvod sa vyjadrovať, nakoľko - vzhľadom na skutočnosť, že námietky podával povinný*

v I. rade - nie je sťažovateľka oprávnená podávať sťažnosť za (povinného v prvom rade, pozn.) ale len v tom rozsahu, v akom boli porušené jej práva“.

4. Sťažovateľka tiež žiadala, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 200 eur. Vo svojej sťažnosti poukázala najmä na:

„a) trvanie porušenia základných práv sťažovateľa po dobu viac ako 13 mesiacov; b) závažný zásah do vlastníckych práv vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ je matka starajúca sa celodenne o dieťa vo veku 20 mesiacov, nemá žiaden príjem a nemožnosť disponovať s viac ako 400 € nad rámec celkovej sumy exekučného titulu, aj keby ho mala hrať sama, je nepochybne zásahom, ktorý má na každodenný život sťažovateľky negatívne následky; c) opakované ignorovanie základných princípov exekučného a občianskeho súdneho konania definovaného konštantnou judikatúrou, na ktorej obsah bolo v exekučnom konaní poukázané; d) úmyselné (ignorovanie) základných pravidiel nestranného výkonu súdnej moci v prospech exekútora, ktorému súd umožnil parazitovať na právnom statuse exekučného titulu v rozsahu svojich nepriznaných trov.“

5. Sťažovateľka si v prípade vydania nálezu uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 335,70 eur.

6. Sťažovateľka navrhovala, aby ústavný súd rozhodol bez pojednávania a vydal tento nález:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V. v exekučnom konaní 52Er/3401/2014 porušené boli.

2. Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V. č. 52Er/3401/2014-87 z 14.7.2015 sa zrušuje.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.200 Euro (slovom tisícdvisto Euro), ktoré jej je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky povinné vyplatiť do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. Martina Abraháma,

advokáta so sídlom Kocel'ova 25, 821 08 Bratislava a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je povinné uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 335,70 € na účet jej právneho zástupcu, a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

13. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

14. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

15. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

16. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti a právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

17. Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

20. Podstatou sťažnosti sťažovateľky bolo jej tvrdenie, že exekučný súd pri vydaní poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie a pri rozhodovaní o námietkach povinného v prvom rade proti exekúcie pochybil, ak neposúdil predmetný exekučný titul ako neurčitý. Exekučný súd mal podľa sťažovateľky pochybiť aj pri doručovaní písomností samotnej sťažovateľke a pri označovaní sťažovateľky. Týmto konaním jej mal odňať právo na súdnu ochranu v exekučnom konaní. Sťažovateľka v petite sťažnosti namietala porušenie aj základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, ale v samotnej sťažnosti neuviedla, v čom malo porušenie týchto práv spočívať.

21. Ústavný súd najskôr skúmal, či bola sťažnosť podaná oprávnenou osobou. Exekučným titulom (rozhodnutím Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Bratislava hlavné mesto sp. zn. OOD/1302/2013 z 9. októbra 2013) bola rodičom maloletého dieťaťa (obom povinným v napadnutom exekučnom konaní) uložená pokuta a povinnosť nahradiť trovy priestupkového konania, a to z dôvodu, že nezabezpečili povinné očkovanie svojho maloletého dieťaťa. Keďže si povinní dobrovoľne nesplnili povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím správneho orgánu, tento začal vymáhať túto pohľadávku v exekučnom konaní. Po začatí exekúcie podal povinný v prvom rade (otec maloletej) námietky proti exekúcii, o ktorých rozhodol okresný súd napadnutým rozhodnutím. Následne podala sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povinná v druhom rade (matka maloletej), napádajúc postup a rozhodnutie exekučného súdu o námietkach povinného

v prvom rade proti exekúcii. V konaní pred ústavným súdom je právnym zástupcom sťažovateľky (povinnej v druhom rade) povinný v prvom rade. Vzhľadom na uvedené okolnosti je prinajmenšom zvláštne, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepodal aj povinný v prvom rade (aj s ohľadom na jeho kvalifikáciu), ale tento vystupuje v konaní pred ústavným súdom iba ako právny zástupca sťažovateľky. Ústavný súd nebude špekulovať, prečo sa povinní v exekučnom konaní rozhodli pre takýto postup na obranu svojich základných práv (resp. práv sťažovateľky), no keďže sťažovateľka je nepochybne účastníčkou napadnutého exekučného konania na strane povinných, môže sa domáhať ochrany svojich základných práv a slobôd sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy samostatne alebo spoločne s ostatnými povinnými.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím okresného súdu č. k. 52 Er 3401/2014-87 zo 14. júla 2015

22. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... *ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

23. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci ústavného súdu vyjadrenej v čl. 127 ods. 1 ústavy ako princíp subsidiarity (napr. II. ÚS 130/02).

24. Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. napr. III. ÚS 149/04).

25. Podľa § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne.

26. Námietky v zmysle predpokladanom Exekučným poriadkom sú procesnou obranou slúžiacou povinnému proti neprípustnej exekúcii, a teda ich uplatnením povinný sleduje zastavenie alebo upustenie od vykonania neprípustnej exekúcie, pričom táto neprípustnosť môže nastať iba z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone (Exekučnom poriadku) a ich spoločným znakom je, že tieto dôvody nastali až po vzniku exekučného titulu [napr. došlo k zániku exekučným titulom priznaného nároku, napr. z dôvodu (v prípade peňažného plnenia) jeho zaplatenia alebo povolenia splátok, alebo odpustenia dlhu a pod., pozn.]. Inými slovami, námietky proti exekúcii môže povinný odôvodniť iba zákonnými dôvodmi, ktoré sa viažu k exekučným titulom priznanému nároku a nastali až po vzniku tohto exekučného titulu (I. ÚS 204/2012).

27. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podľa Exekučného poriadku majú v exekučnom konaní povinní viacero právnych prostriedkov obrany a ochrany svojho postavenia, ktoré môžu využiť vtedy, ak v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí sa vyskytnú absolútne alebo relatívne prekážky ďalšieho postupu exekučných orgánov (m. m. III. ÚS 234/2011, IV. ÚS 529/2011).

28. K takým právnym prostriedkom patria nielen námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, ale aj návrh na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Účel týchto právnych prostriedkov obrany povinných v exekučnom konaní je rovnaký a spravidla spočíva v tom, že v neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia, resp. jej vykonávanie, odložiť.

29. Námietky proti exekúcii sú teda len jedným z prostriedkov obrany povinných v exekučnom konaní. V súvislosti s tým ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti (napr. II. ÚS 134/05, IV. ÚS 193/2010, III. ÚS 152/2012) už vyslovil názor, že pokiaľ ide o námietky proti exekúcii, nejde o najúčinnjší prostriedok ochrany práv povinného. Účinnnejším prostriedkom obrany povinného je návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku a návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku (z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekúcie), ktorý možno podať kedykoľvek po doručení upovedomenia o začatí exekúcie, ak je spojený s návrhom na zastavenie exekúcie. Rovnako je prípustné aj samostatne podať návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku bez ohľadu na to, či boli podané námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, prípadne sa takým námietkam nevyhovelo.

30. V súvislosti s konaním o námietkach proti exekúcii je potrebné poznamenať, že vznesenie námietok sa spravuje koncentračnou zásadou, teda v zmysle § 50 ods. 1 Exekučného poriadku námietky proti exekúcii musia byť odôvodnené, pričom exekučný súd pri rozhodovaní o námietkach na dodatočne uvedené dôvody neprihliada. Inými slovami, všeobecný súd príslušný na rozhodovanie v exekučnej veci v zásade len skúma, či v námietkach uplatnené dôvody (pokiaľ sú tieto účastníkmi konania preukázané)

odôvodňujú zastavenie exekúcie, pretože po vydaní exekučného titulu došlo k zániku vymáhaného nároku, alebo sú tu okolnosti, ktoré bránia jeho vymáhateľnosti, alebo sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

31. Podľa názoru ústavného súdu však v konkrétnych exekučných veciach má sťažovateľ stále možnosť nápravy prípadného zásahu do jeho základných práv, pretože z Exekučného poriadku vyplýva existencia ďalších právnych prostriedkov, ktorými možno dosiahnuť zastavenie (neprípustne) vedenej exekúcie. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ústavný súd zastáva názor, že v okolnostiach prípadu napadnuté rozhodnutia okresného súdu o námietkach proti exekúcii nebráni tomu, aby sa exekučný súd mohol zaoberať na základe kvalifikovaného podania sťažovateľky jej argumentáciou odôvodňujúcou prípadné rozhodnutie o zastavení exekúcie.

32. V zmysle zákonných ustanovení Exekučného poriadku upravujúcich zastavenie a odklad exekúcie je ďalej zrejmé, že v prípade podania návrhu na odklad exekúcie (§ 56 Exekučného poriadku) spojeného s návrhom na zastavenie exekúcie (§ 57 Exekučného poriadku) môže exekútor do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného. Exekučný súd je teda aj po rozhodnutí o námietkach proti exekúcii povinný zaoberať sa návrhom na odklad exekúcie a návrhom na zastavenie exekúcie a je povinný i vysporiadať sa so všetkými právnymi dôvodmi, ktoré budú uplatnené v takomto návrhu.

33. V kontexte týchto skutočností ústavný súd podotýka, že ak sťažovateľka spochybňovala postup exekučného súdu po začatí exekúcie, mohla vzniesť v zákonnej lehote proti exekúcii námietky (tak ako to urobil povinný v prvom rade). Sťažovateľka tak neurobila, ale až priamo v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uplatnila argumentáciu, ktorú mohla uplatniť v námietkach proti exekúcii adresovaných všeobecnému súdu. Aj keby ústavný súd prihliadol na postavenie povinného v prvom rade (ktorý podal námietky proti exekúcii), ktorý v tomto prípade tvorí spolu so sťažovateľkou nerozlučné procesné spoločenstvo na strane povinných v danom exekučnom konaní, stále platí, že sťažovateľka mohla podať návrh na zastavenie exekúcie. Teda sťažovateľka celkom jednoznačne

nevyužila pred podaním samotnej sťažnosti všetky právne prostriedky nápravy, ktoré jej Exekučný poriadok na ochranu jej základných práv a slobôd účinne poskytuje.

34. Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu ku všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011). Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.

35. Na základe uvedeného ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy postupom a rozhodnutím okresného súdu č. k. 52 Er 3401/2014-87 zo 14. júla 2015

36. Sťažovateľka označila v petite svojej sťažnosti aj porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, v odôvodnení však neuviedla, v čom malo porušenie uvedených práv spočívať, a nepredostrela žiadne argumenty, ktoré mali porušenie označených práv odôvodňovať, keď sa obmedzila iba na citáciu znenia uvedených článkov ústavy. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľky zjavne nezodpovedá, resp. nekorešponduje navrhovanému petitu. Vzhľadom na uvedené sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy postupom a rozhodnutím okresného súdu č. k. 52 Er 3401/2014-87 zo 14. júla 2015 napĺňa predpoklady na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

37. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia, priznanie finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016